

[Per Tærsebøl]

ne friholdes for yderligere afgifter, hvis en reduktion af energiforbruget kunne fremprovokeres ad andre veje. Det skete, men det er tilsyneladende ikke nok, for regeringen mener, at der må grønne afgifter til allerede nu, på trods af at effekten af de igangsatte projekter næppe har kunnet ses endnu.

Derfor vil Det Konservative Folkeparti opfordre til, at der stadig laves statusrapporter med jævne mellemrum. Men det er nødvendigt med lidt tålmodighed, for der er flere initiativer, der er længere om at virke end perioden mellem 2-årige statusrapporter.

Grønne afgifter er for så vidt et gode, hvis man kan nå målene med dem; ellers er det ikke noget gode. I en tid med over 350.000 arbejdsløse er det på sin plads, at skattebyrderne falder tungere på de knappe ressourcer, energi, og lettere på de mere rigelige, arbejdskraft, men afgiftspåleggelsen må, som regeringen selv siger det, ikke forringe konkurrenceevnen. Så får vi blot nedlagt arbejdspladser, hvilket nok kan være en effektiv, men også en meget dyr måde at reducere energiforbruget på.

I redegørelsen skriver ministeren, at regeringen finder det afgørende, at der sættes fokus på en rentabel effektivisering af erhvervslivets energiforbrug. Det er Det Konservative Folkeparti enig i, og det er erhvervslivet også. Det er jo sådan, at de foranstaltninger, som blev nævnt for erhvervslivet i den oprindelige »Energi 2000«, er rentable for erhvervslivet uden den buket af grønne afgifter, som regeringen nu har fremlagt.

De rentable investeringer skal nok komme, men måske ikke helt i det tempo, som regeringen gerne ser det. Erfaringerne fra de udvidede energisyn viser, at de anviste rentable energiinvesteringer groft kan deles i tre. Den ene tredjedel gennemføres umiddelbart. Den anden tredjedel er investeringer, der isoleret energimæssigt set er rentable, men som praktisk afventer, at de kan indpasses i produktionen. Den sidste tredjedel afvises, fordi de på trods af deres energirentabilitet skønnes at medføre andre virkninger, f.eks. manglende sikkerhed for produktkvaliteten.

Afgifter vil altså ikke have indflydelse på de investeringer, som er en følge af disse energisyn. Afgifter vil selvfølgelig ændre på, hvad der er rentabelt, men om ensidige danske afgifter er kloge, må bero på internationale sam-

menligninger, og her er det selvfølgelig nødvendigt at se på de samlede produktionsomkostninger pr. enhed og ikke kun fremhæve, at danske energipriser er lave. Andre omkostninger er omvendt ikke tilsvarende lave.

Det skal ligge helt klart, at rentabel betyder driftsøkonomisk rentabel. Det kan være, at det var det, costbenefit betød, men det fik jeg ikke rigtig at vide før. Det betyder, at hvis afgifter kommer på tale, skal der ske tilbageførsel af provenuet til erhvervslivet.

Med hensyn til grønne afgifter i øvrigt kan de afgifter, som de tre områder pålægges, ikke sammenlignes, sådan som det f.eks. sker i redegørelsen. Det, der er relevant for erhvervslivet, må være, hvilke tilsvarende udgifter erhvervslivet i vore samhandelslande pålægges, ikke de udgifter, som husholdningerne pålægges.

Transportsektoren har en meget lav kapacitetsudnyttelse, for så vidt angår vejtransport af gods. Her er der et potentiale for besparelser, der bør udnyttes. Bedre informationer, brancheanalyser af fragtruter og arbejdsrutiner vil formentlig være fuldt tilstrækkeligt til at opnå mere end den effekt på CO₂-udledningen, som nævnes i »Grønne afgifter og erhvervene« på side 50.

Hvad angår elproducenterne, gælder det for elværkerne, at det er på sin plads at se på udledningerne fra den samlede bestand af kraftværker. Kul er en billig energikilde i indkøb. Hvis vi lægger miljøbelastningen til, bliver den jo knap så billig. Derfor er det relevant at se på det samlede brændselsmiks i elværkerne og ikke kun på det enkelte kraftværk. Hvis vi afviser kul totalt, afviser vi energi, der prismæssigt kan konkurrere med fremstillingsprisen i vores nabolande. Det ændrer ikke på, at naturgasfyringen i kraftværkerne gerne må øges. Der skal netop være tale om et miks.

Vindmøller er et supplement, som Det Konservative Folkeparti ser velvilligt på, men hvis der ikke kan komme fornuftig økonomi i møllerne uden store tilskud, er det måske mere formålstjenligt at arbejde med andre energikilder. Det Konservative Folkeparti mener, at tilskuddene til bygning af vindmøller skal være ens for alle, der vil bygge møller, hvis der skal gives et tilskud; så må planlovgivningen tilpasses, således at indehaverne og naboerne til de egnede steder accepterer en udbygning. Vi kan